

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. Š.**, bývajúceho v Z., proti žalovaným **1/ J. J.** a **2/ J. J.**, obom bývajúcim v D., zastúpeným JUDr. V. N., advokátom v B., **o zaplatenie 26 555,14 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 9 C126/2009 (pôvodne na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 3C 343/2007), o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. marca 2009 sp. zn. 12Co 64/09, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaných 1/ a 2/ **o d m i e t a .**

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Veľký Krtíš (súd prvého stupňa) rozsudkom z 27. januára 2009 č. k. 3C 343/2007-153 uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 26 555,14 € spolu s 13 % úrokom z omeškania od 16. marca 2003 do zaplatenia, všetko v mesačných splátkach po 400 € splatných vždy do 20. dňa v mesiaci počnúc dňom 1. februára 2009 pod stratou lehoty. Zároveň žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 4 338,68 € na účet jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa za preukázané, že účastníci konania 14. marca 2002 uzavreli písomnú zmluvu o pôžičke, na základe ktorej žalobca pri podpise zmluvy odovzdal k rukám žalovaných 800 000 Sk (26 555,14 €). Pri rozhodovaní súd vychádzal z § 657 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sú podstatnými

náležitosťami zmluvy o pôžičke dohoda o predmete pôžičky a o čase jej vrátenia. V danom prípade sa účastníci dohodli ako na predmete pôžičky (800 000 Sk), tak aj na dobe jej vrátenia – do 15. marca 2003. V zmluve bolo ďalej uvedené, že v prípade obojstranného súhlasu je možné dobu pôžičky predĺžiť na obdobie ďalšieho roka formou písomného dodatku. Jednostranný písomný prejav žalobcu z 12. júna 2004, v zmysle ktorého mali žalovaní peniaze vrátiť, keď budú mať, súd nepovažoval za dohodu o predĺžení splatnosti pôžičky. Navyše aj samotní žalovaní uviedli, že žiadnu takúto dohodu neuzavreli. Pokiaľ žalovaní tvrdili, že časť pôžičky zaplatili rôznymi splátkami, považoval súd tieto tvrdenia za nevierohodné, keďže samotné tvrdenia dlžníkov a prípadných svedkov si navzájom odporovali. Vzhľadom na to, že súd mal za preukázané, že žalovaní žalobcovi požičané peniaze nevrátili, hoci sa ich dlh stal splatným, žalobcovi žalovanú istinu vrátane príslušenstva priznal. Okamih omeškania určil súd dňom nasledujúcim pod dni splatnosti pôžičky. S poukazom na majetkové pomery žalovaných a výšku prisúdenej sumy, povolil žalovaným zaplatiť istinu s príslušenstvom v mesačných splátkach v sume 400 € s tým, že nesplatením čo i len jednej splátky v stanovenej lehote sa stáva zročnou celá pohľadávka žalobcu. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici (odvolací súd) na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ rozsudkom z 26. marca 2009 sp. zn. 12Co 64/09 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd, ktorý sa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, vo svojom odôvodnení reagoval i na námietky žalovaných týkajúce sa splatnosti dlhu a jeho čiastočného splnenia. Uviedol, že jednostranný prejav zo strany žalobcu v tom zmysle, že žalovaní zaplatia pôžičku, keď budú peniaze mať, nespĺňa náležitosti dodatku k zmluve, pretože bol vyvolaný jednak situáciou, ktorá vznikla podaním trestného oznámenia a prejednávania trestného činu vydierania, a jednak je to jednostranné vyhlásenie, ktoré síce obsahuje slovné spojenie „podľa našej dohody“, ale pokiaľ by skutočne takáto dohoda bola uzavretá, musela by predstavovať dodatok k zmluve. Ak skutočne došlo k jednostrannému vyhláseniu z 12. júna 2004, potom by išlo o také závažné predĺženie, ktoré by bolo mimo akéhokoľvek rámca zmluvy o pôžičke a ktoré rozhodne nemohlo vyjadrovať vôľu účastníkov konania bez splnenia podmienky, ktorú si na začiatku svojho zmluvného vzťahu dohodli. V súvislosti s námietkou čiastočného plnenia žalovanými sa odvolací súd priklonil k hodnoteniu dôkazov urobeným súdom prvého stupňa a v tomto smere odkázal na

jeho odôvodnenie. Náhradu trov odvolacieho konania súd žalobcovi nepriznal, pretože si ju nevyčísľil.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní 1/ a 2/ dovolanie. Z obsahu ich dovolania treba vyvodit', že žiadali napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie; v doplnení dovolania ich zástupcom sa domáhali zmeny rozsudku odvolacieho súdu a zamietnutia žaloby. V dovolaní namietali vadu v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p., tvrdiac, že sudca JUDr. M. R., ktorý vo veci rozhodoval na súde prvého stupňa, bol voči nim zaujatý, že sa prípadu dostatočne nevenoval a nekonal v medziach zákona. Poukazovali na to, že i samotný sudca sa cítil zaujatý, avšak Krajský súd v Banskej Bystrici jeho žiadosti o vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci nevyhoviel. Odvolaciemu súdu vyčítali, že im svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p., keď vadu tejto povahy videli jednak v tom, že odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil bez toho, aby vo veci nariadil pojednávanie, a tiež v nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu, ktoré označili za zmätočné. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolatelia namietali i nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), nakoľko nesúhlasili s právnym názorom odvolacieho súdu o zročnosti pôžičky a tvrdili, že pôžička sa doposiaľ nestala zročnou a nie je preto žalovateľným právnym titulom. Napokon v dovolaní poukazovali i na nesprávne zistenie skutkového stavu v otázke čiastočného splnenia pôžičky.

Žalobca sa k dovolaniu žalovaných 1/ a 2/ nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa (pričom odvolací súd vo svojom výroku prípustnosť dovolania nevyslovil), a nejde o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p., a v tejto veci nebolo dovolacím súdom vydané predchádzajúce rozhodnutie, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovaných z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. vyvodiť nemožno.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Vady uvedené v § 237 písm. a/ až e/ dovolatelia nenamietali a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Vzhľadom na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola žalovaným odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle 237 písm. f/ O.s.p., resp. či na súde prvého stupňa nerozhodol vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.).

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je taký vadný postup súdu v občianskom súdom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Podľa dovolateľov malo k vade tejto povahy dôjsť tým, že odvolací súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

- a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania,
- c) to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.).

V danom prípade nešlo o žiadny z prípadov uvedených v § 214 ods. 1 O.s.p. (a/ odvolací súd označil skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a správne, v dôsledku čoho dokazovanie nezopakoval ani nedoplnil, b/ súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania a c/ nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval dôležitý verejný záujem), boli teda dané zákonné predpoklady na prejednanie odvolania žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku súdu prvého stupňa bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

Dovolatelia taktiež vyčítali odvolaciemu súdu nedostatočné odôvodnenie rozsudku a označili ho za zmätočné.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami, a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999] tak, že rozhodnutie súdu musí viesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací súd náležite odôvodnil svoje rozhodnutie. Odvolací súd sa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom boli zrozumiteľne vysvetlené dôvody, pre ktoré bolo žalobe v plnom rozsahu vyhovené. Dostatočným spôsobom reagoval i na odvolacie námietky žalovaných ohľadne zročnosti pôžičky a jej čiastočného splatenia. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných

ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Samotná skutočnosť, že dovolatelia sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňujú, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Dovolatelia tiež namietali, že na súde prvého stupňa rozhodol vo veci zaujatý sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.). Pochybnosti žalovaných o nestrannosti sudcu Okresného súdu Veľký Krtíš JUDr. M. R. zakladali na tvrdení, že sa prejednávanej veci dostatočne nevenoval a nekonal v medziach zákona. V dovolaní zdôrazňovali i skutočnosť, že Krajský súd v Banskej Bystrici tohto sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil, a to i napriek tomu, že sám sudca sa cítil vo veci zaujatý.

Podľa § 14 ods. 1 O.s.p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Z vyjadrenia sudcu JUDr. M. R. nachádzajúceho sa na č. l. 110 spisu vyplýva, že dôvodom jeho žiadosti o vylúčenie z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci bola skutočnosť, že žalobca v inom konaní podal žalobu o náhradu škody na sudcu tamojšieho súdu JUDr. M. V.; netvrdil však, že by mal k tomuto účastníkovi (žalobcovi) nejaký bližší vzťah, teda napr. vzťah príbuzenský alebo rýdzo osobný, či už pozitívny alebo negatívny. Vo svojom vyjadrení tiež netvrdil ani žiadne také skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodit', že má bližší ako len kolegiálny vzťah k JUDr. M. V..

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti považuje za potrebné pripomenúť svoje konštantné závery, ktoré nezaujímajú len aktuálne, ale zaujal ich opakovane už v minulosti v situáciách, keď sa namietal profesionálny, resp. kolegiálny vzťah medzi sudcom a účastníkom

konania – iným sudcom, teda okolnosť profesionálneho, resp. kolegiálneho vzťahu k účastníkovi ako sudcovi vykonávajúcemu svoju funkciu na tom istom súde (porovnaj najmä uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. apríla 2010 sp. zn. 1 Nc 8/2010, ale aj napr. uznesenia z 25. marca 2011 sp. zn. 1 Nc 18/2011, z 15. apríla 2011 sp. zn. 1 Nc 26/2011, zo 14. júla 2011 sp. zn. 1 Nc 39/2011). Najvyšší súd zdôraznil, že u takéhoto vzťahu chýba objektívny základ na konštatovanie zaujatosti, pretože vzájomné vzťahy medzi sudcami sú založené na profesionalite a kolegiálnosti. Ak by z takéhoto základu bol vyvodzovaný opačný záver, teda pochybnosti o tom, či takýto sudcovia budú schopní nezaujato a spravodlivo rozhodovať, znamenalo by takéto posudzovanie vlastne, že výlučne pracovný a kolegiálny vzťah medzi sudcami vo všeobecnosti prezumuje porušovanie sudcovských povinností a zásad sudcovskej etiky. Ak rámec týchto vzájomných vzťahov neprekročí hranicu profesionálnosti a kolegiálnosti, nemožno mať bez ďalšieho pochybnosti o ich nezaujatosti. Až v prípade, že by vzájomný vzťah prerástol cez rýdzo profesionálny rámec výkonu funkcie sudcu a nadobudol charakter bližšieho osobného vzťahu, pôjde o okolnosť vzbudzujúcu opodstatnené pochybnosti o nezaujatosti a teda išlo by o dôvod pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci. Vzťahy medzi sudcami, ktoré však bežný pracovný a kolegiálny rámec neprekračujú [t. j. ak tieto vzťahy spočívajú iba na tom, že sa sudcovia navzájom poznajú, pretože na výkon funkcie sú zaradení na rovnaký (prípadne vyšší alebo nižší) súd, v tom istom oddelení alebo senáte], *nemajú* teda samé osobe povahu dôvodov vylučujúcich sudcu z prejednávania a rozhodovania veci. Iba tá skutočnosť, že určitá vec sa týka sudcu, ku ktorému má ďalší sudca či sudcovia len profesionálny, resp. kolegiálny vzťah, nemôže založiť pomer predpokladaný ustanovením § 14 ods. 1 O.s.p.

Podľa už podanej argumentácie potom platí, že pokiaľ by bol aj priamo účastníkom súdneho konania /sporu/ kolega JUDr. M. R. – JUDr. M. V., táto skutočnosť by uvedeného sudcu nevylučovala z prejednávania a rozhodovania takejto veci. Pokiaľ to platí pre priamy /bezprostredný/ vzťah, nemôže sa uplatniť odlišné, resp. prísnejšie kritérium na iba odvodený či sprostredkovaný vzťah, t. j. tam, kde účastníkom konania je osoba, voči ktorej má (resp. by mohol mať) určitý právne významný (napr. negatívny) vzťah JUDr. M. V., ku ktorému vec rozhodujúci sudca má iba kolegiálny /pracovný/ vzťah. Iné riešenie by odporovalo pravidlám elementárnej logiky (argumentum a maiore ad minus). Len samotná skutočnosť, že žalobca

v inom konaní podal žalobu proti kolegovi JUDr. M. R., preto nemôže založiť žiadnu pochybnosť o nezaujatosti tohto sudcu, ktorý vec prejednával a rozhodoval v prvom stupni. Za zmienku stojí i to, že ani samotný žalobca v uvedenej okolnosti dôvod na vylúčenie JUDr. M. R. nevidel, nakoľko žiadnu námietku zaujatosti voči nemu nepodal.

Neobstojí ani námietka dovolateľov, že sudca prvostupňového súdu JUDr. M. R. nevenoval prípadu dostatočnú pozornosť, resp. nekonal v medziach zákona. Dovolací súd totiž v postupe namietaného sudcu nezistil znaky nejednoznačnosti či protirečivosti z hľadiska zákona; z preskúmaného vedenia konania nevyplývajú žiadne prejavy svojvôle.

Vzhľadom na tieto zistenia a závery ako aj na to, že z tvrdení žalovaných a ani z obsahu spisu objektívne nevyšla najavo existencia žiadneho z právne relevantných vzťahov uvedených v § 14 ods. 1 O.s.p. (t. j. pomer uvedeného sudcu k veci, účastníkom a ich zástupcom), dovolací súd dospel k záveru, že dovolatelia vytýkali aj vadu konania podľa § 237 písm. g/ O.s.p. neopodstatnene.

Pokiaľ dovolatelia namietali, že odvolací súd vychádzal pri rozhodovaní z nesprávne zisteného skutkového stavu veci v otázke čiastočného splnenia pôžičky, z obsahového hľadiska sa jedná o námietku, že v konaní došlo k tzv. inej (než v § 237 O.s.p. vymenovanej) vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takáto dovolateľmi tvrdená vada (i keby k nej v konaní došlo) je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), sama osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá. Z tohto dôvodu sa dovolací súd touto námietkou nezaoberal. Rovnaký záver platí i v súvislosti s tvrdením dovolateľov o nesprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Nakoľko prípustnosť dovolania nemožno v danom prípade vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaných 1/ a 2/ podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať vecnou správnosťou napadnutého

rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovaným, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko nepodal návrh na uloženie tejto povinnosti žalovaným (§ 151 ods. 1 O.s.p.), zjavne z dôvodu, že mu žiadne trovy nevznikli.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. decembra 2011

JUDr. Milan D e á k , v. r.
predseda senátu

Za správnosť :

Hrčková Marta